

História nás dvoch

Rachel Harrisová

COO
BOO

História nás dvoch

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.sk

www.albatrosmedia.sk

Rachel Harrisová

História nás dvoch – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COO
BOO

História nás dvoch

Rachel Harrisová

Preložil Martin Lukáč

Copyright © 2016 by Rachel Harris

This translation published by arrangement with Spencer Hill Press
through Rights Mix LLC. All rights reserved.

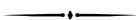
Translation © Martin Lukáč, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0031-3

ISBN e-knihy 978-80-566-0281-2 (1. zverejnenie, 2017)

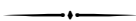
*Pre všetkých, ktorí sa neboja ísť za svojim snom,
ktorí majú odvahu vyskúšať niečo nové
alebo nájsť krásu vo všednosti vlastného života.
Táto kniha je pre vás.*

Pondelok 12. máj
3 týždne pred maturitou, posledný ročník

PEYTON

NÁUKA O RODINE A SPOTREBITELOVI, 13:30

Hovorí sa, že keď sa ti rodeo dostane do krvi, už nie si tým, kým si bol.

Vôňa slnkom spečenej špiny a slaných pukancov, dunenie kopyt búšiacich do zeme. Prach víri vo vzduchu a lepí sa vám na jazyk, vietor vás hryzie do líc. Stáva sa to súčasťou vašej DNA. Vláčne kožené opraty zanechajú stopy na končekoch vašich prstov, a bez ohľadu na to, kde ste a čo robíte, môžete len tak zavrieť oči a počúvať krik davu, keď ste v poslednom kole. Duchovia dávnych jazdeckých čias vám šepocú do ucha, vyzývajú vás, aby ste do toho dali všetko, čo vo vás je, aby ste sa dostali nad vaše vlastné limity.

Je v tom nadšenie a zúfalstvo. Skutočná závislosť, naozaj. Rodeo bývalo celý môj život a bola som v ňom skvelá.

Došľaka, ktosi dokonca povedal, že som na takej úrovni, že sa môžem stať jednou z najlepších pretekárov v barrel racingu,

behu okolo sudov v našom obvode. To bolo však predtým. Pred tromi rokmi ma moje slabé telo prinútilo pripustiť to, čoho som sa obávala a s čím som bojovala od chvíle, čo som pred niekoľkými mesiacmi vyšla z nemocnice – bolo po všetkom.

Nuž, až doteraz.

Kým sa spolužiaci hrnú cez otvorené dvere, kopírujem si do notebooku slová, ktoré práve čítam na internetovej stránke Rodeo America:

Trend barrel racingových kliník zaznamenáva nárast. Denné tábory pre profesionálov i fanúšikov sú na vzostupe. Toto podnikanie sa môže pochváliť VEĽKÝMI ziskmi.

Tie dve posledné slová... Hej, v blikajúcom neóne celkom žiaria. V skutočnosti sú jediným dôvodom, prečo nešaliam z nápadu mamy, horúčkovito prehrabávajúcej internet pri hľadaní inej možnosti. *Akejkoľvek* inej alternatívy. Po letmom pohľade okolo miestnosti, uistiť sa, že učitelia nie sú na dohľad, vezmem telefón a otvorím si správy. Záplava diskusií o krmive pre psy, šampóny pre kone a YouTube sa posúva po obrazovke. Faith si myslí, že je absolútne životne dôležité, aby ma upozornila na každý nový nápad na jej populárnom internetovom kanáli... hoci aj o tretej nadránom.

Len čo som našla poslednú skupinovú správu, moje horúčkovité S.O.S. z tohto rána, trasúcimi sa prstami som našla: *Nasrať na plesnivý toast. Teraz mama niečo má.*

Dychtivo čakám na dávku povzbudenie, na čosi ako „Hej, nie je to také zlé“ od dvoch ľudí, ktorí naozaj rozumejú, ktorí chápu moje obavy, a mykne mnou, keď *počítač* na stole za mojím chrbtom zahlási:

„Kde si bola celý víkend? Nevidela som ťa na žiadnej párty.“

Prehltnem odvrhnutie, ktoré sa mi tlačí na jazyk: *Možno preto, že som na žiadnu nebola pozvaná.*

Na nový rok som si predsavzala ukončiť posledný ročník s obmedzením sarkastických komentárov, vyhnem sa im teda, aby som sa podelila s fascinujúcimi detailmi toho, ako ma Sparky-v-aute-grcajúci-doberman ohodil psím hlienom.

„Niekedy je to lepšie než ďalšia *nudná* chlastačka,“ odpovie Lauren Haysová, predtým než to stihnem povedať ja.

Aha, jasné, Melissa to neadresovala mne. Svedčí o tom fakt, že sa so mnou nebaví nikdy a v súčasnosti je zahľadená do Lauren. Zvyčajne je dlhší kontakt s kapitánkou roztlieskaváčiek a prezidentkou triedy, dievčaťom napoly zodpovedným za zdecimovanie môjho prváckeho srdca, niečo, čomu sa za každú cenu vyhýbam, ale nemôžem sa ubrániť úškrnu pri slove, ktoré si zvolila.

Nudný. To je to slovo, ktorého sa nemožno nabažiť. Lauren zachytí môj úsmev a skrúti pery, akoby zacítila niečo nepríjemné, až by ste si mysleli, že odvrátim zrak. To však neurobím. Usmievam sa ešte viac, ona obráti oči v stĺp a oprie sa o stôl, upravujúc si opasok sukne uniformy.

„Moja sestra ma pozvala do Padre,“ pochváli sa a nadvihne plecيا.

Pri zmienke o staršej Haysovej a bývalej hlave Diamond Dolls sa Melissine oči vlnivo rozšíria. Keď tie dve začnú omieľať svoje víkendové úlovy (kto koho klofol, kto videl, že sa to stalo, a aká dráma kvôli tomu vypukla), som zase spať.

Moja rodina je na mizine, len sekundy nás delia od predaja našej farmy a jediná vec, ktorá ju môže zachrániť, ktorá môže zachrániť nás, so sebou zrejme prinesie aj moju najhoršiu noč-

nú moru. Ešte trochu viac drám a moja šalejúca hlava môže vybuchnúť.

Skloním zrak, uprenene hľadím na svoj telefón a čakám, kedy konečne zabzučí prichádzajúca správa. Vážne potrebujem Faihino sebavedomie demolačnej gule a Cadeov večný optimizmus. Keď zíza naspäť, tmavý a tichý, vydýchnem a pod stolom tesne zovriem ruky do pästí.

Nádych, dva, tri, štyri. Rozovrieť päste. Výdych, dva, tri, štyri.

Cvičenie sa stalo mojou bezpečnou prikrývkou. Posilňovanie svalov, ich zatínanie a uvoľňovanie na povel mi pripomína, že som silná. Že niečo dokážem kontrolovať. Dokonca aj keď je to pocit, akoby sa môj život točil mimo kontroly.

Nikto to, samozrejme, nepripúšťa, ale ja som dôvodom našej finančnej krízy. Účty za moju lekársku starostlivosť vyrezali do úspor mojich rodičov krvácajúcu diery a zrejme sa to zhoršuje, pretože sa už noc čo noc chúlia okolo bankových výpisov a dymiacich šálok kávy. Rozprávali sa o predaji pozemkov pomojom prapradedkovi, obmedzení cvičenia koní, zvažovali dokonca zmenu kariéry. Keď však minulú noc prišli so školou pre rodeo, prvýkrát som v ich hlasoch počula vzrušenie. Samozrejme, nemali potuchy o tom, že ich odpočúvam. Radšej ma chcú držať v ochrannej virtuálnej bubline, aby som si nerobila starosti. No ja počúvam, mám obavy a nemôžem dovoliť, aby sa niektorá z tých vecí stala. Nie, pokiaľ s tým môžeme niečo urobiť.

Som v polovici uvoľňovania zovretia, keď zrazu zazvoní zvonček. Objaví sa trénerka Stasi a rozhovory prejdú do šepotu. Vykročí k svojmu stolu s plným náručím papierov, rozviazané šnúrkami topánok jej plieskajú o podlahu, zamieri priamo do stredu miestnosti k miestu, kde sedím ja. Takže sa to stane.

Na mojej obrazovke, rozsvietenej ako maják, sa môj telefón konečne rozhodne spustiť – dvakrát.

Miestnosť rozozvučí najprv Kate Perry a potom Hunter Hayes, serenády zvonení Faith a Cadea, zatiaľ čo moje slabé prsty horúčkovito bojujú s hlúpou situáciou. Kým sa pohľad celej triedy upiera na mňa, vypínam zariadenie a dvíham hlavu v očakávaní osudu. Trénerkin pohľad sa upiera na mňa, aj keď tak trochu pobavene.

Tak. A mám po chlebe.

V škole oficiálne telefóny dovolené nie sú. „Predstavujú rozptýlenie a prekážku pri vyššom vzdelávaní.“ Sme však v poslednom ročníku, odpočítavanie k požehnanej slobode už beží a zoči-voči nekontrolovateľnej vzbure celej triedy väčšina učiteľov volí menej prísnu politiku. Pokiaľ ich nevidia a nepočujú, nestarajú sa o ne. V tomto prípade však mám smolu v jednom i druhom.

Krv sa mi valí do líc, keď Lauren za mnou vyprskne, a opäť si pripomínam svoje novoročné predsavzatie. *Len tri týždne do maturity.*

Ignorujem Lauren, pokrčím plecom a so širokým, strápnym úškrnom zo mňa vyjde: „Ajaj...“

Trénerka zavrtí hlavou a s tichým smiechom dramaticky obráti oči v stĺp, keď sa otočí k svojmu stolu a zhruba urovnáva pomiešaný stoh papierov v ruke na jeho doske. Môžem si teda pozrieť doručené správy.

Vždy som hovorila, že trénerka patrí k tým dobrým.

Prvá správa je od Faith: *Dýchaj, dievča. Nezáleží na tom ako, máme to. *ruku na to**

Dvíham päst do vzduchu, predstavujúc si jej divokú zamračenú dôveru, a prepnem na Cadea. *Niečo vymyslíme. Sľubujem.*

Úľava zaplaví moje žily chladným, pokojným privalom. To je dôvod číslo päťtisícjedenásť, prečo sú moji priatelia stvorení z víťazstva. Faith je môj hlas rozumu a nebojácny náprotivok a Cade... no, čokoľvek Cade je, chápe. Chápe mňa. Iba títo dvaja vedia o mojich obavách z rodea od tej nehody, a pokiaľ si oni myslia, že to je v pohode, potom to v pohode bude.

Prikývla som sama sebe, takmer veriac tomu, že to bude tak, chystala som sa natúkať odpoveď, keď prišla ďalšia správa. Tentoraz súkromná, len pre mňa.

Cade: P. S.: *Lúbim ťa!*

Skrútilo ma, skôr než som to mohla zastaviť. Som si plne vedomá, že táto odpoveď ma vydesila, a dolu chrbticou mi prebehlo mrazenie sebanenávisti. Cade Donovan je stelesnením všetkého, čo by dievča chcelo nájsť v priateľovi – je všetkým, čo by som ja mohla chcieť. Zábavný a inteligentný, dobrý poslucháč. Roztomilosť koluje v tomto peknom chlapcovi trochu ako hercovi z kanála CW s božským zadkom v leviskách. Bol jedným z mojich najbližších priateľov, odkedy som začala nosiť tréningovú podprsenku, mojou skalou útočiska v posledných rokoch a v dokonalom svete, v takom, v ktorom by moje srdce nebolo načisto zdecimované, by som pri takýchto slovách z jeho strany upadla do extázy. Svet má však nanešťastie k dokonalosti ďaleko.

Pravda je taká, že Cadea *milujem*. Akurát že nie tak, ako by to on chcel.

„V poriadku, mládež, upokojte sa.“

Kým trénerka Stasi zaháňa posledných pár oneskorencov vrátane mojej kamarátky Mi-Mi. S jedným okom zatvoreným som rýchlo natukala generické (a úbohé) *xxxx* a potom som s pocitom viny v žalúdku vypla telefón.

„Sme v cieľovej rovinke,“ hovorí naša učiteľka a celou triedou sa preženie radostný pokrik. S ešte širším úsmevom prikývne. „Veru, maturita je hneď za rohom a dnes štartuje náš posledný veľký projekt ročníka.“

Po tomto sa jasanie zmení na stonanie a ona sa nahlas, trochu škodoradostne smeje. Trénerka je v pohode, ak vôbec môže byť učiteľka v pohode, ale je aj tak trochu sadistka.

„Ja viem, ja viem, senioritída udiera plnou silou,“ pokračuje. „Lenže, ľudkovia, nerada to hovorím, ale škola sa ešte neskončila. Našťastie pre vás táto posledná časť bude v našich silách.“

Zo stola vedľa mňa sa čelom ku mne otočí Mi-Mi s doširoka otvorenými očami naplnenými záujmom. Sme obe na jednej lodi, školské rozvrhy máme nabité na maximum, ale z rozdielnych dôvodov. Môj je preplnený hodinami vedy a lekcií matematiky navyše, aby som sa pripravila na štúdium veteriny, zatiaľ čo ona ho má plný všetkých možných hodín umenia, hudby a divadla, aké len naša škola poskytuje. Je tunajšou herečkou.

V jej vzťahu s náukou o rodine a spotrebiteľovi sa láska mieša s nenávisťou. Uprednostňuje hodiny, na ktorých možno trhať ušné bubienky, byť vo víre chaosu a stať sa niekým iným, ale množstvo chalanov, ktorí tu sú, aby dostávali áčka bez veľkej námahy, ju priviedlo aj sem. Pokiaľ ide o mňa, bodujem s dobrými teoretickými znalosťami a dostredivá sila ma rozpaľuje, ale NORAS je moje tajné potešenie. Môj mozog tu môže dýchať. Projekty sú ľahké a učíme sa veci, ktoré využijeme aj v bežnom živote, až na páriace rituály vínnych mušiek.

Pri pomyslení na minuloročné cvičenia Bio II ma však zamrzí.

Trénerka kráča po triede, jej kroky sa odrážajú od podlahy, ťuká si končekmi prstov ako šialená vedkyňa. „Mládež, urobím z vás moje pokusné králiky,“ vraví. „V tomto roku pár vecí trochu mením, kombinujem niekoľko sekcií a pridávam nové. Taký malý experiment, ak chcete. A som si istá, že Alyssa by vám potvrdila, ako rada veci premiešam.“

Ally Reedová, jedna z trénerkiných volejbalistiek, sa zozadu rehoce. „A vždy sú z toho problémy.“

„Nezmysel! Zapáči sa vám to. V priebehu niekoľkých týždňov sa bližšie pozrieme na otázky, ktorým väčšina z vás bude po dokončení štúdia čeliť. Prvý rozpočet. Kariéra a plánovanie života. Prípadne myšlienky na manželstvo a založenie rodiny. Rozhodla som sa spojiť tri oddiely týkajúce sa peňazí, vzťahových zručností a starostlivosti o dieťa do jedného tematického projektu kopírujúceho skutočný život. Ten sa bude počítať za dvadsaťpäť percent klasifikácie semestra a projekt, ktorý napíšete spoločne so svojim tímovým kolegom, bude náhradou za záverečnú skúšku.“

V rade za mnou zdvihne ruku moja niekdajšia Nemezis. „Aký tímový kolega?“

„Ach, som rada, že sa pýtaš, Lauren.“ Trénerka urobí krátku pauzu, nech napätie rastie. Z výrazu v jej očiach sa dá vytušiť, že to bude zaujímavé. Pristihla som sa, že sa nakláňam dopredu, rovnako ako zvyšok triedy, až kým konečne nevyhlási: „Blahoželám, mládež. Z vás všetkých sú novomanželia.“

Okolo počúvam vzdychy a zmätený smiech. Trénerka sa uškrína (už rozumiete, čo myslím tou sadistkou?) a Melissa s Lauren si okamžite začnú šepkať o tom, kto budú ich manželia. Záhada zrejme rezonuje v mysli každého z nás, pretože zozadu sa akýsi chalan spýta: „Môžeme si svoje manželky vybrať?“

Nevdojak obrátim hlavu. Moje inštinkty prežitia stoja vždy za starú belu, keď príde na neho. No otázku nepoložil on a ja som sa tam dozadu nepozrela takmer deväť mesiacov, ale viem, že je tam. Sedí spolu so zvyškom bejzbalového tímu.

Môj pohľad sklízne cez Drewa, nášho hráča na tretej méte, a Brandona, nášho hlavného nadhadzovača. Zaváha nad Carlosom, hviezdny shortstopperom a triednym klaunom, s rukou vo vzduchu a nahlúplym úsmevom na tvári. Potom sa zastaví pri Justinovi.

Hušššš! Vzadu na krku sa mi preženie chlad. Za rebrami začínam cítiť tupé bodnutie a čas zamrzne, keď mi v hrudi stuhne srdce. To, čo sa mi zbiera v bruchu, nie je nenávisť ani hnev – *Bože, kiežby to bolo toto*. Skôr poníženie, bolesť a intenzívna ľútosť. A aj trocha osamelosti a hlúpej túžby.

Aké úbohé to je?

„Obávam sa, že nie,“ odpovedá trénerka a ja sa prinútim upriamiť pozornosť zase dopredu, ešte skôr, než ma prichytí, ako sa obzerám alebo ako do všetkého pridám rozpaký. „Som si vedomá, že tu v triede existuje niekoľko párov, ale projekt pobeží po celý čas trvania kurzu. Teda, bohužiaľ, dlhšie než koľko vydrží akýkoľvek vzťah na Fairfieldskej strednej. Myslím, že rozdelenie partnerských úloh bude najlepšie ponechať na môj starý dobrý počítač.“

Dohovorí a zdvihne obálky.

Keď kráča na opačný koniec miestnosti, prikývne na niekoho, kto pokukuje cez sklenené okienkom na dverách. „Tu,“ osloví Madison v prednom rade. „Vezmite si ich a vráťte potom späť. Musím na chvíľu odísť, využite teda tento čas na oboznámenie sa s projektom. Všetky podrobnosti o zostavení skupiny sú vnútri aj s menom vášho partnera na poslednej strane.“

Odíde, zavrie za sebou dvere a všade naokolo vypukne rehot. Vtedy ma to zasiahne.

Netuším, prečo sa to nestalo predtým, v čase všeobecného údivu a šepkania. Dávam to za vinu rodeu. Tak či tak, zatiaľ čo sa obálky korytnačou rýchlosťou sunú po triede a strašná možnosť sa čoraz viac stáva chorou, zvrátenou istotou (lebo načo si klamať, takto to v mojom živote chodí), všetko, čo môžem robiť, je čakať na môj osud a myslieť si:

Moje šťastie ma predsa až tak zrádzať nemôže... alebo môže?

Otázka ešte ani nie je plne sformulovaná, keď zatváram oči a pochechtávam sa.

Ech, hlúpe dievča. Samozrejme, že môže.

Hojdám sa na stoličke, tuhý plast s praskaním kvíli, keď na mňa útočia staré spomienky, tentoraz nie na rodeo ani moje slabé telo, ale na istého chlapca a jeho zlý úsmev. Na to, ako si ma doberal, ako ma bozkal. Na hlboký zvuk jeho smiechu a strašidelný pohľad v jeho očiach.

A na to, ako nemožne som sa doňho zabuchla.

„Peyton.“ Mi-Mi ma štuchne do ruky a otvorím oči. Pokúsim sa o úsmev, beriem jej z rúk obálky a naslepo si s ňom poza chrbát ťuknem pästou, kým všetky až na jednu odovzdám susedovi. „Si v poriadku?“

Upäto prikývnem. „Je mi len trochu nevoľno.“

Mojimi perami dovedy neprešli úprimnejšie slová.

S pokrčením ramien to uzná a ja otváram obálku – áno, papiere. Smiešne, tak zúfalo som chcela vidieť, kto je môj partner, bola som taká zvedavá na to, či ma vesmír naozaj až tak nenávidí, a teraz mám s obálkou v ruke už len niekoľko sekúnd k pravde a je to ako plahočiť sa po oleji. Miestnosť zmizne. Laurenino sarkastické chichotanie je preč. Môj svet sa zmenšuje.

je, až kým nezostane len zvuk môjho trhaného dychu a stránka, na ktorej je napísané, ako sa môj maturitný rok skončí – či bez stresu, alebo v utrpení epických rozmerov.

S výdychom potriasam rukou a psychicky sa pripravujem na veľké odhalenie. Potom pomaly, *vystrašene* odkladám posledný list papiera a pozriem sa na spodok stránky.

Začnem sa hystericky smiať.

Ach, cítim, ako na mňa Mi-Mi zíza. Cítim odsúdenie zo strany Lauren. A ak by tu bola trénerka, určite by ma poslala za sestrou do ošetrovne. Ale žiadne tabletky či ležanie na lôžku by tomuto bláznivému vlaku nemohli zabrániť vo vykoľajení, pretože práve tu, čierne na bielom je napísané moje meno. Spárované s chalanom, ktorý mi neodvolateľne zlomil srdce...

Justin Carter.